

ченни-тѣ правила ; че правила-та за прехождане отъ едно на друго мѣсто не ще са нарушатъ, защото не ще е позволено на никой епископъ да прескача въ чужда епархія ; и че само-то нововеденіе ще са ограничава въ това само: че въ канонически-тѣ предѣли на една и същата патріаршеска, митрополитска, епископска и еноріална църква, колкото племѣна тя обгръща, толкосъ и патріарси ще бѣдѣтъ, толкосъ митрополити, толкосъ епископи, толкосъ ефимеріи, и всякой отъ нихъ ще има подъ вѣдомство-то си онова стадо, кое-то е отъ свое-то му плѣме и языкъ. И за да са посвети итури въ дѣйствиѣ тая племѣнна система въ православна-та Църква нужда ще е само нѣколко нови церковни правила да са преиначатъ за опредѣленіе на взаимни-тѣ сношенія които ще държатъ племѣнни-тѣ църкви по между си, тоестъ пастыри-тѣ съ стада-та. — На това мы отговарямы, че таково едно нововеденіе или преобразование на съществующе-то построеніе на церковна-та управителна система като нарушава или измѣнява толкосъ и толкосъ священни правила на соборна-та православна Църква и като иска други нови да узаконява, което не е дѣло на единъ помѣстенъ Соборъ, или на една самостоятелна църква, нито пакъ вселенски нѣкой Соборъ ще намѣри за благословно, както смы убѣдени, или за полезно въобще на сичко-то христіанство, щото да приѣмне една такава церковна реформація, и да служи на суетны чловѣчески своеволія и нижни страсти за корыстолюбиви выгоды, което не вѣрваме да направи това вселенскій Соборъ, защото чисто и ясно са види че освѣтъ нарушеніе-то кое-то ще да стане върху правила-та на святи-тѣ апостоли, и на толкова всечестни древни святіи все-